

27-08-2018

প্ৰাতঃ মুৰুলী

ওঁম্ শান্তি

"বাপদাদা"

মধুবন

"মৰমৰ সন্তানসকল - শ্ৰীমতত জ্ঞানৰ চন্দন ঘঁহা বা পৱিত্ৰ হোৱা মানাই হৈছে স্বৰাজ্য লোৱা, তোমালোকে পৱিত্ৰতাৰ প্ৰতিজ্ঞা কৰিলে সূৰ্যবংশী ৰাজবংশৰ তিলক প্ৰাপ্ত কৰিবা"

***প্ৰশ্ন:-** তোমালোক সন্তানসকলক ৰাখী কোনে বান্ধে, তিলক কোনে দিয়ে আৰু মুখ মিঠা কৰোৱাৰ প্ৰথা কিয় প্ৰচলিত আছে?

***উত্তৰ:-**তোমালোকক বৰমাই (ব্ৰহ্মা মাঁ) ৰাখী বান্ধে, পৱিত্ৰ কৰি তোলে, যেতিয়া তোমালোকে পৱিত্ৰ হোৱাৰ প্ৰতিজ্ঞা কৰি লোৱা তেতিয়া পিতাই স্বৰাজ্যৰ তিলক দিয়ে। মুখ মিঠা কৰাৰ অৰ্থ হৈছে সমষ্ট বৰদান প্ৰদান কৰা। পিতাই স্বৰাজ্যৰ তিলকৰ লগতে সমষ্ট বৰদানো প্ৰদান কৰিছে, এইটো প্ৰথাই স্মাৰক হিচাপে চলি আহিছে।

***গীত:-** এইফালে ভালপোৱা সেইফালে দুনিয়া, কোন ফালে মই যাওঁ(ইধৰ মোহৰত উধৰ জমানা.....)

ওঁম্ শান্তি। ভগৱানুবাচ। অচ্ছা, ভগৱানৰ নিশ্চয় নাম থকা উচিত কাৰণ ভগৱানৰ এটাই নাম। মনুষ্যৰতো অনেক নাম থাকে। যিমানই শৰীৰ ধাৰণ কৰি যায়, নামো সলনি হৈ যায়। শৰীৰতো নিশ্চয় সকলোৰে আছে আৰু জন্ম-মৰণতো আছে। সেয়েহে অনেক নাম থাকে। ভালপোৱাও অনেকৰ লগত গঢ়ি উঠে। খুড়া, মামা, কাকা, গুৰু-গোঁসাই আদি অনেকৰে লগত ভালপোৱা গঢ়ি উঠে। কিমান সম্বন্ধীয় আছে! এতিয়া এই সম্বন্ধতো এজনৰ লগত। সেই অনেক প্ৰকাৰৰ সম্বন্ধইতো তললৈ লৈ যায়, অধঃপতিতেই কৰি থাকে। এই এটাই সম্বন্ধ আটাইতকৈ উচ্চ। এইটো সম্বন্ধই উচ্চলৈকে লৈ যায়। তেওঁ হৈছেই পৰমধাম নিবাসী। এইটো নিশ্চয় আছে নহয় জানো? যদি কোৱা নাজানো, তেন্তে তোমালোক আহিছা ক'ৰ পৰা? ওপৰৰ পৰাই ইয়ালৈ আহিছা নহয়। তোমালোকো আচলতে অতি উচ্চ পৰমধাম, মূলবতনৰ নিবাসী হোৱা, মাজত আছে সূক্ষ্মবতন আৰু এয়া হৈছে স্থূলবতন। তোমালোকে নিশ্চয় তাৰ পৰা আহিছা। ভিন্ন ভিন্ন নাম ৰূপ লোৱা। এতিয়া ৪৪ জন্ম পুৰা কৰিলা, এতিয়া উভতি যাব লাগিব। এতিয়া তোমালোকৰ ভালপোৱা পিতাৰ প্ৰতি। এইটো জানা যে আমি মাতা-পিতাৰ সন্মুখত বহি আছে। এইটোও জানা প্ৰথমতে আমি পৱিত্ৰতাৰ ৰাখি বন্ধাও। পিতাই কয় - সন্তানসকল, এই কাম মহাশত্ৰুক জয় কৰা বা মায়া ৰাৱণৰ ওপৰত জয়ী হোৱা, ইয়াৰ বাবে পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। অন্ধশত্ৰুৰ কোনো কথা নাই। নিশ্চয় পিতাকেই স্মৰণ কৰিব লাগে। পিতাই কয় মই ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা তোমালোকক ৰাখি বান্ধে। ইয়াকে কোৱা হয় ৰাখী বন্ধাৰ উৎসৱ, পৱিত্ৰতাৰ প্ৰতিজ্ঞা কৰাৰ উৎসৱ। পুনৰ কি হ'ব? মই স্বৰাজ্য লাভৰ তিলক দিম। এই পিতা তোমালোকৰ সন্মুখত বহি আছে। তোমালোকে জানা যে পৱিত্ৰতাৰ বাবেই দুখ-কষ্ট সহ্য কৰে। তোমালোকৰ মিত্ৰ-সম্বন্ধীয় আদি সকলো শত্ৰু হৈ পৰে। পিতাই তোমালোকক ডাইৰেঙ (পোনপটীয়াকৈ) কয় - সন্তানসকল, পৱিত্ৰ হোঁৱা। বেহদৰ (অসীমৰ) পিতা শিৱবাবা আহি তোমালোকক প্ৰকৃত স্বৰাজ্য দিয়ে। আত্মাসকলে ৰাজত্ব লাভ কৰে। এতিয়া আত্মাৰ ৰাজত্ব নাই।

ৰাখীৰ পৰ্বক ৰাখী উৎসৱ বুলি কোৱা নহ'ব। উৎসৱততো বহুত ধুম-ধাম হয়। এই পৱিত্ৰতাৰ ৰাখী বান্ধোতে কোনো খৰচ আদিৰ কথা নাথাকে। পিতাই নিজেই কয় - সন্তানসকল, মোৰ ওচৰত প্ৰতিজ্ঞা কৰা তেতিয়া তোমালোকে পুনৰায় স্বৰাজ্য লাভ কৰিবা। স্বৰাজ্যৰ তিলক নিজেই দিওঁ। সন্তানসকলক বাবাই সাক্ষাৎকাৰো কৰাইছিল - তাত কেনেকৈ পিতাই সন্তানসকলক তিলক দি নিজৰ আসনত বহুৱায়। গতিকে যিসকল সূৰ্যবংশী হ'ব তেওঁলোকেহে গদ্বিত

(সিংহাসনত) বহিব। মাঁ-পিতাইহে সন্তানসকলক ৰাজ্য-ভাগ্য দিয়ে। বুজি পায় সন্তানসকলহে সিংহাসনৰ অধিকাৰী হ'ব। এই পিতাইও নিজেই আহি তোমালোক আত্মাসকলক জ্ঞান-অমৃতৰে পৰিষ্কাৰ কৰে। জ্ঞান-অমৃত কোনো পানী নহয়। পিতাই কয় তোমালোকে 63 জন্ম বিষয় সাগৰত ডুবি থাকিলা। অতি মৰমৰ কল্পৰ পাছত পুনৰায় লগ পোৱা সন্তানসকল, এতিয়া তোমালোকৰ 84 জন্ম সম্পূৰ্ণ হ'ল, এতিয়া এই অন্তিম জন্মত তোমালোক পৱিত্ৰ হৈ থাকা। মোৰ মতত চলা। তোমালোক স্বৰাজ্য পাবলৈ পিতাৰ ওচৰলৈ আহিছা নহয় জানো। ৰজাৰ ওচৰলৈ সন্তান আহে, বুজি পায় মই ৰাজত্ব পাম। কিন্তু তাকতো স্বৰাজ্য বুলি কোৱা নহয়। 'স্ব' মানে আত্মা। গতিকে আত্মাই ৰাজ্য লাভ কৰে। কিন্তু জ্ঞান নাথাকে যে আমি আত্মাই প্ৰিন্সৰ (ৰাজকুমাৰ) শৰীৰ ধাৰণ কৰিছো মহাৰজা-মহাৰাণী হ'বলৈ। তিলকৰ উৎসৰৰো গায়ন কৰা হয়। সন্তানসকলে জ্ঞান চন্দন ঘঁহি, পৱিত্ৰ হৈ, শ্ৰীমতত চলিলে পিতাই তিলক লগাব। পিতাই নিজেইতো ৰাজ্য নলয়, নিজে গদ্বিত নবহে। এনেকুৱা পিতা কেতিয়াবা দেখিছানে, যিয়ে সন্তানক গদ্বিত বহুৱায়, নিজে নবহে?

এই ব্ৰহ্মাও পুৰুষাৰ্থী। শিৱবাবা হল পুৰুষাৰ্থ কৰাওঁতা। এওঁ আত্মজ্ঞান (নিজৰ বিষয়ে বঢ়াই কোৱা) নকৰে। শিৱবাবাই আহি এওঁকো হীৰাতুল্য কৰি তোলে। গতিকে পৱিত্ৰ হৈ থকাতোৱে হৈছে মুখ্য কথা। যদিও ঘৰত একেলগেই থাকা কিন্তু পৱিত্ৰ হৈ থাকা। পিতাই এই ৰুদ্ৰ জ্ঞান যজ্ঞ ৰচিছে। যজ্ঞ সদায় ব্ৰাহ্মণৰ দ্বাৰা ৰচা হয়। শ্ৰীকৃষ্ণই যদি কয় যে মই যজ্ঞ ৰচনা কৰো, এয়াতো হ'ব নোৱাৰে। তোমালোক হৈছা ব্ৰাহ্মণ, ব্ৰহ্মাৰ মুখ বংশাৱলী। তোমালোক এতিয়া শ্ৰীমতত চলি আছা। ব্ৰহ্মা বাবাক শ্ৰী বুলি ক'ব নোৱাৰি। ইয়াততো আত্মা আৰু শৰীৰ দুয়োটাই পতিত। তোমালোক শ্ৰী হ'বলৈ গৈ আছা, এতিয়া তোমালোকক শ্ৰী বুলি কোৱা নহ'ব। এতিয়া তোমালোক শ্ৰেষ্ঠ হৈ আছা। উচ্চৰো উচ্চ পিতাহে আহি তোমালোকক লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ দৰে শ্ৰেষ্ঠ কৰি তোলে। এনেকুৱা শ্ৰেষ্ঠ 16 কলা সম্পূৰ্ণ তোমালোক হ'ব লাগিব। পিতাই সোধে, তোমালোকৰ লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হোৱাৰ নিচা আছে নে ৰাম-সীতা হোৱাৰ নিচা আছে? ক'বা লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হোৱাৰ নিচা আছে। আমিহে সূৰ্যবংশী হ'ম। 2 কলা কমৰ চন্দ্ৰবংশী আমি কিয় হ'ম? আমিহে নাৰায়ণ অথবা লক্ষ্মীক বৰণ কৰিম। তোমালোকৰ মন্মা আৰু বাবাও সূৰ্যবংশী হ'ব। জগত অস্বা আৰু জগত পিতা দুয়ো সূৰ্যবংশী হয়, গতিকে তোমালোক তেওঁলোকৰ সন্তানে যিয়ে মন্মা-বাবা বুলি কোৱা তোমালোকো পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। বাবাই তিলকো লগায় আৰু মুখো মিঠা কৰে অৰ্থাৎ তোমালোকক বৰদান দিয়ে নহয় জানো। বিজয়ৰ তিলক লগাই বৰদান দিয়ে যে তোমালোকে সদায় এনেকুৱা স্বৰাজ্য পাব। যেনেকৈ ৰাজা-ৰাণীয়ে ৰাজ্য-ভাগ্য ভোগ কৰে তেনেকৈ প্ৰজাইও ভোগ কৰে। পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ দ্বাৰা এবাৰেই ৰাজ্য স্থাপনা হয়। এইয়া হৈছে সৰ্বশক্তিমানৰ ৰাজ্য। নিৰ্বিকাৰী দুনিয়াৰো গায়ন আছে। সৰ্বগুণ সম্পন্ন, 16 কলা সম্পূৰ্ণ, মৰ্যাদা পুৰুষোত্তম দেৱতাসকলে কেতিয়াও কাম কটাবীৰে হিংসা নকৰে। 63 জন্মতো তোমালোকে ইজনে সিজনৰ ওপৰত কাম কাটাবী চলাই আহিছা। অমৰলোকত কাম কটাবী নাথাকে। ইয়াত কাম কাটাবীৰে তোমালোক পতিত হৈ-হৈ তমোপ্ৰধান হৈ পৰিছা।

এতিয়া তোমালোকে বুজিছা সঁচাকৈ পিতাই স্বৰ্গৰ স্থাপনা কৰে। ভাৰততে জন্ম লয়। পিতাই বৈকুণ্ঠৰ উপহাৰ লৈ আনিছে। আধাকল্প চিঞৰি আছিল - অ' গড ফাদাৰ দয়া কৰা, দয়া কৰা। ভক্তি মাৰ্গত গায় নহয়। সত্য যুগত জানো চিঞৰিবা। তাততো সদায় সুখ। দুখত সকলোৱে স্মৰণ কৰে, সুখত কোনেও নকৰে। অনেক প্ৰকাৰৰ দুখ থাকে নহয় জানো। দেৱলীয়া হ'লে কিমান দুখ হয়। বেমাৰ আদি হলেও কিমান দুখ হয়। স্বৰ্গত দুখৰ কোনো নাম-চিহ্নই নাথাকে। পিতা আহি তোমালোক সন্তানসকলক ৰাজ্য-ভাগ্যৰ তিলক দিয়ে। এয়া হ'ল দুখ ধাম, সেইখন হৈছে সুখ ধাম। শান্তিধামততো আত্মাই একো উচ্চাৰণ নকৰে। ইয়াত আকৌ বাণীলৈ আহে। তোমালোকৰ স্বধৰ্মই হৈছে শান্তি। এতিয়া তোমালোকে সুখ-শান্তিৰ স্বৰাজ্য পোৱা। গতিকে পিতাৰ সন্তান হৈ তেওঁৰ শ্ৰীমতত চলিব লাগে। পঢ়াৰ সময়ত পুৰা

মনোযোগ পঢ়াত দিব লাগে। পঢ়াৰ সময়ত আন কোনো ব্যৰ্থ কথাৰ বৰ্ণনা কৰা নহয়। যদি কোনোবাই উল্টা-সুল্টা কথা কৈ থাকে তেতিয়া কোৱা হয় - অনুগ্ৰহ কৰি মনোযোগ দিয়া। গতিকে পিতাই সন্তানসকলক কয় - তোমালোকৰ বুদ্ধি ইফালে-সিফালে গৈ থাকিব নালাগে। বাহিৰৰ হাবাথুৰি খাই ফুৰা সকলৰ বুদ্ধি ইফালে-সিফালে দৌৰি থাকিব। ভাবি থাকিব - কেতিয়া চুটি হ'ব আৰু ঘৰলৈ যাম। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে পঢ়িব লাগে আৰু পঢ়াব লাগে। ব্ৰাহ্মণসকলৰ ধান্দাই হ'ল গীতা শুনোৱা। সেই ব্ৰাহ্মণেও গীতা শুনায়, শৰীৰ নিৰ্বাহো কৰে। তোমালোককো এনেকৈ কোৱা হয় গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকিও পদুম ফুলৰ দৰে পৱিত্ৰ হৈ থাকিব লাগে। প্ৰতিজ্ঞা কৰিব লাগে - এই অন্তিম জন্মত পৱিত্ৰ হৈ থাকিম। এই অপৱিত্ৰ দুনিয়া বিনাশ হৈ যাব। বিনাশৰ তৈয়াৰীও দেখি আছে। "হলিকা" জ্বলিব। বাস্তৱত এই সকলো উৎসৱ এই সময়ৰ। পিতাই তোমালোকক তিলক দিয়ে। তোমালোকৰ বুদ্ধিয়ে কয় - বাবাই আমাক সত্যযুগৰ, বিশ্বৰ মালিক বনাবলৈ পঢ়ায় অথবা স্বৰাজ্যৰ তিলক তোমালোকে পোৱা। পিতাইহে তিলক দিয়ে। ইয়াত তোমালোক সন্মুখত বহি আছে। ৰাজ্য-ভাগ্য তেওঁলোকে ল'ব যিয়ে পৱিত্ৰ হৈ থাকিব। ৰাখীৰ মহত্ব অতি শ্ৰেষ্ঠ। কোৱা হয় - ভগ্নীয়ে ভাতৃক তিলক লগাই ৰাখী বান্ধে। গতিকে ভগ্নীসকলে তোমালোক ভাতৃসকলক তিলক লগাব, ৰাখী বান্ধিব আৰু মুখ মিঠা কৰিব। এই উৎসৱ ক'ৰ পৰা আৰম্ভ হল? সংগম যুগৰ পৰা, যেতিয়া পৰম পিতা পৰমাত্মাই পৱিত্ৰ হৈ থাকিবলৈ প্ৰতিজ্ঞা কৰোৱায়। শিৱৰাত্ৰীৰো উৎসৱ আছে, তাৰ পিছত ৰাখী উৎসৱ, তাৰ পিছত আকৌ দশহৰা, তাৰ পিছত দেৱালী, নৱৰাত্ৰী উৎসৱ - এই সকলো উৎসৱ প্ৰচলিত হৈ আহিছে। তোমালোকতো সুখী হোৱা। দশহৰা অৰ্থাৎ বিনাশৰ পিছত দেৱালী আকৌ আহিব। ঘৰে ঘৰে স্বৰ্গ হ'ব।

তোমালোকে শিৱবাবাৰ, ব্ৰহ্মা-বিষ্ণুৰ-শঙ্কৰৰ, লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ - সকলোৰে জীৱন কাহিনী শুনাব পাৰা। গোটেই চক্ৰৰ বিষয়ে তোমালোকে জানা। ৰাম সীতাকো তোমালোকে জানা, অনুভূত হৈ গ'ল সেই কাৰণে নম্বৰ কমকৈ পালে। বাকী ৪-১০ বাছ কাৰোৰে নাথাকে। কিমান যে চিত্ৰ বনাইছে। ইয়াকে কোৱা হয় সময়ৰ অপচয়, ধনৰ অপচয়, শক্তিৰ অপচয়। এতিয়া তোমালোকে জানা - আমি আহিছোঁ স্বৰাজ্যৰ উত্তৰাধিকাৰ ল'বলৈ। আমি শ্ৰীমতত কিয় নচলিম, যেনেকৈ মাতা-পিতা চলি আছে। এয়াটো বুজিবলগীয়া কথা। পিতা হ'ল মনুষ্য সৃষ্টিৰ ৰচয়িতা। বেহদৰৰ পিতা নহয় জানো। কিমান সন্তানক তুলি লয়। প্ৰজাপিতা হয়, নহয় জানো। সেই লৌকিক পিতাইতো অতি বেছি এজন সন্তানক তুলি লয়। তেওঁক প্ৰজাপিতা বুলিতো নক'বা নহয়। কোনোবা এনেকুৱাও আছে যে তুলি লোৱাৰ পিছত নিজৰ সন্তান জন্ম হৈ যায় তেতিয়া সেইটো (নিজৰ) সন্তানৰ প্ৰতি বেচি মৰম হৈ যায়। তুলি লোৱা সন্তানটিক তেতিয়া কমকৈ মৰম কৰে। এতিয়া তোমালোকে বুজিছা আমি ঈশ্বৰৰ কোলাত যাওঁ। ঈশ্বৰে আমাক তিলক লগাব - পৱিত্ৰতাৰ। তোমালোকে অন্তৰেৰে প্ৰতিজ্ঞা কৰা - বাবা, আপুনি আহিছে, আমি আপোনাৰ সু-সন্তান হৈ, পৱিত্ৰ হৈ আপোনাৰ পৰা অধিকাৰ ল'ম।

এতিয়া সকলোৰে কয়ামত (বিনাশ)ৰ সময়। পাপৰ হিচাব-নিকাচ পৰিশোধ কৰি পুণ্য জমা কৰিব লাগে। পিতাৰ স্মৃতিৰেহে জমা হয়। যিমানেই স্মৰণ কৰি যাবা আৰু অবিনাশী জ্ঞান-ৰত্নৰ দান কৰি যাবা পুণ্য জমা হৈ যাব। যিমানে সেৱা কৰিবা সিমানে জমা হ'ব। জমা হৈ হৈ ৰাজধানী তৈয়াৰ হৈ যাব। ৪ (আঠ) হৈছে মুখ্য ৰত্ন। ৪ (আঠ) ৰত্নৰ অলংকাৰো বনায়। দেৱীসকলৰ লগত দেৱতাও থাকিব নহয় জানো। কিন্তু মাতাসকল সংখ্যাগৰিষ্ঠ হোৱাৰ বাবে অধিক সংখ্যক দেৱীৰ পূজা হয়। ভাল বাৰু, ৰাখী কোনে বান্ধে? শিৱবাবা স্বয়ং তোমালোকৰ সন্মুখত বহি আছে। গতিকে শিৱবাবাই ৰাখীও বান্ধিব, তিলকো দিব আৰু মুখো মিঠা কৰিব। ইয়াৰ অৰ্থ হৈছে তোমালোক ভৱিষ্যতে সদায় সুখী হৈ থাকিবা। তোমালোকে আকৌ পিতাক উপহাৰ দিয়া নহয়। কি উপহাৰ দিয়া? নিজৰ সকলো। সেয়েহে পিতাই কয় -

মই তোমালোকক পুনৰ 21 জন্মৰ কাৰণে উত্তৰাধিকাৰ দিওঁ, লেন-দেনৰ হিচাপ থাকে নহয়। বাবা সদাগৰ হয়। লয় কি আৰু দিয়ে কি? কয় যে ঈশ্বৰৰ অৰ্থে দান কৰিছো কিয়নো জানে যে ঈশ্বৰে বিনিময়ত ভাড়া দিব। পিতাই কয় - মই ভক্তি মার্গতো মই তোমালোকক ভাড়া দিওঁ। এতিয়া পিছে পোনপটীয়াকৈ আহিছো। তোমালোকক কিমান যে অবিনাশী ৰত্নৰ দান দিওঁ। তোমালোকে আকৌ অন্যক দান কৰা। তোমালোকতো সকলো ভাই-ভাই হোৱা, তোমালোকক আকৌ এই ডাঙৰ মাই ৰাখি বান্ধে। পিতাই তিলক লগায়। এই মাতা-পিতা দুয়ো একত্ৰিত হৈ আছে। মাইয়ে ৰাখি বান্ধে, পিতাই যদি তিলক লগায় তেন্তে তোমালোক ৰজা-ৰাণী হৈ যাবা। তোমালোকৰ প্ৰেম পৰমাত্মাৰ সৈতেহে, যিয়ে ভাৰতবাসীক তিলক লগাবলৈ আহিছে। ভাৰতক স্বৰ্গৰ ৰূপত কোনে গঢ়িলে? পিতা আহিছে নহয় জানো। শ্ৰীকৃষ্ণ হৈছে প্ৰথম নম্বৰৰ ৰচনা আৰু শিৱবাবা হৈছে প্ৰথম নম্বৰৰ ৰচয়িতা গতিকে তোমালোক সন্তানসকলৰ আনন্দৰ পাৰাপাৰ থাকিব নালাগে। ভাল বাৰু !

অতি মৰমৰ কল্লৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) অন্তৰৰ ভালপোৱা এজন পিতাৰ প্ৰতিহে ৰাখিব লাগে, দেহ-ধাৰীসকলৰ প্ৰতি নহয় কিয়নো সকলো সম্বন্ধ এজন পিতাৰ লগতহে।
- (2) পঢ়াৰ সময়ত নিজৰ সম্পূৰ্ণ মনোযোগ পঢ়াৰ প্ৰতি দিব লাগে, ব্যৰ্থ কথাৰ কোনো বৰ্ণনা বা চিন্তন কৰিব নালাগে। বুদ্ধিক ইফালে-সিফালে ভ্ৰমিত কৰিব নালাগে।

***বৰদান:-** নিজৰ শুভচিন্তনৰ দ্বাৰা বাতাবৰণক শক্তিশালী কৰি তোলোতা সদায় সহযোগী সন্তুষ্ট আত্মা হোৱা

কেতিয়াবা কোনো কথাৰ কাৰণে বাতাবৰণ তল-ওপৰ হ'লে সহযোগী আত্মাসকলৰ কাম হৈছে অস্থিৰতাত অহাৰ সলনি বাতাবৰণক শক্তিশালী বনোৱাত সহযোগী হোৱা। সদায় সহযোগী অৰ্থাৎ সদায় সন্তুষ্ট। এজন পিতা, দ্বিতীয় কোনো নাই। কোনো সংকল্প আহিলেও সেইয়া ওপৰলৈ হস্তান্তৰ কৰি স্বয়ং নিঃসংকল্প হৈ যোৱা। স্ব-উন্নতি আৰু সেৱাৰ উন্নতিত ব্যস্ত হৈ থকা। শুভ ভাৱনাৰে যি শুভ সংকল্প ৰাখিবা সেয়া অৱশ্যে পূৰা হ'ব কিন্তু তাৰ কাৰণে অৱস্থা একৰস হোৱাৰ লগতে চিন্তন শুভ হ'ব লাগিব।

***গ্লোগান:-** আটাইতকৈ ধনবান তেৱেঁই যাৰ ওচৰত পৱিত্ৰতাৰ সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ খাজনা আছে।

!!ওঁম্ শান্তি!!
